

Michaela Kouřilová: Wenceslao Wodiczka a jeho tvorba pro flétnu

Bakalářská diplomová práce, PedF UK, Praha 2011

Oponentský posudek

Bakalářská práce Michaely Kouřilové se zabývá osobností Václava Vodičky (1712? – 1774), českého houslisty a skladatele působícího na postě koncertního mistra mnichovské dvorní kapely. Součástí práce je dosavadní stav bádání, včetně starší lexikografické literatury, dále biografické informace o Vodičkovi i členech jeho rodiny a přehled tvorby pro flétnu. Velká pozornost je věnována datu narození, které dosud nebylo s určitostí dohledáno – za tímto účelem předkládá autorka informace o državách hrabat Věžníků, jejichž byl Vodička poddaným. Těžiště práce spočívá v představení Vodičkovy flétnové tvorby. Sonáty pro flétnu (celkem 10) jsou pojednány pouze ve stručnosti, je připojen jejich incipitový katalog. Podrobněji se autorka věnuje flétnovému koncertu zachovanému v rukopisu v Karlsruhe, vedle hudební analýzy je předložena také edice díla se všemi obligátními součástmi (popis pramene, ediční zpráva, tabulka různočtení).

Již na první pohled zaujme práce sympatickou snahou o vyrovnání se s dosud jen okrajově zpracovaným tématem a také skutečným zájmem o pojednávanou osobnost (což není v muzikologických textech zdaleka pravidlem). Autorka, ač (zřejmě) nemá historické vzdělání, podnikla časově náročný výzkum archivních pramenů za účelem dohledání data skladatela narození – bohužel je nutno konstatovat, že tento výzkum ani nevyvrátil dosavadní předběžné hypotézy, ani nenastolil nové, takže je třeba v tomto směru dále pracovat. Dále oceňuji poctivé předložení dosavadních poznatků a kompletní citace a překlady starší lexikografické literatury. Přínosný je také incipitový katalog sonát (navíc ve výpravné grafické podobě), který se může stát podkladem pro další bádání, a samozřejmě také edice koncertu. Velkým kladem je praktická hudební erudice autorky, která je sama hráčkou na flétnu a zmíněný koncert nastudovala jako svůj absolventský výkon.

Zásadní výhradu mám pouze jedinou, a to psaní jména skladatele ve formě „Wenceslao Wodiczka“. Zdůvodnění, že jde o „variantu, pod kterou byl nejčastěji uváděn“ (s. 9) není dostatečné, kontroverzní je zvláště forma křestního jména s iniciálou „W“ a italinizující koncovkou „o“ (nebo jde o pozůstatek latinského ablativu?). U rodilého Čecha je nasnadě tvar Václav Vodička (pokud bychom odhlédli od faktu, že práce je psána česky), jako zaměstnanec bavorského dvora by se měl psát alespoň s německým křestním jménem Wenzel. Tato volba je také v rozporu s obecně uznávaným pravidlem „kodifikovaného lexikálního tvaru“ (New Grove, MGG, ČSHS).

Problematické je dále formulování závěru, který sice přináší osobní reflexi, avšak chybí zde shrnutí práce – k jakým výsledkům autorka dospěla ohledně životopisných údajů, co přinesla analýza koncertu, dílčí zhodnocení skladatela díla apod.

K případné debatě navrhuji pouze lehce nastíněnou tematiku „lidových prvků“ (s. 37 a dále) – jaké konkrétní melodicko-harmonické postupy jsou tím míněny? Lze u Vodičky předpokládat hlubší zkušenosti s českou lidovou hudbou, nebo je snad myšlena lidová hudba bavorská? Nebo jde spíše o všeobecně dobově oblíbené motivy bez vazby na konkrétní lokalitu?

Práce přes uvedené drobné nedostatky plně dostačuje požadavkům kladeným na bakalářskou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě. Hodnocení: výborně.

V Brně, dne 25. 5. 2011

Vypracovala: Mgr. Jana Spáčilová, Ph.D.

.....